

[Axel Kristensen.]

Jeg forstår ikke, at det ikke skulle give betydelig større støjplage, når man flytter en startbane nogle hundrede meter nærmere kirken, men jeg er jo heller ikke sagkyndig i støj og lyd; det ved ministeren måske mere om end jeg.

Det er måske letsindigt af mig at indlade mig på det, men hvis man svinger den bane, der nu er, 18 grader mod syd — den ende, der ligger ud i Øresund — så tror jeg ikke, det vil påvirke planerne om at bygge hangarer o. s. v.

Jeg vil bede ministeren om at sikre, at der bliver udarbejdet klare forslag, hvorefter St. Magleby ikke skal falde, således at folketinget får lejlighed til at træffe afgørelsen, om det vil betale disse penge, eller om det ikke vil. Spørgsmålet er nemlig for befolkningen derude så afgørende, at man vel ikke kan forlange, at for at et helt lands befolkning skal spare et eller andet beløb, som vi altså ikke kender i dag, skal de derude betale. Det kan ikke alene være et spørgsmål om, hvad der er dyrest, det må også være et spørgsmål om, hvad der er rimeligst. Jeg beder derfor ministeren give mig det løfte, at alle muligheder vil blive lagt på bordet; når vi skal tage stilling, kan det ikke nytte, at der kun er begrænsede løsninger at vælge imellem.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Det er måske ikke til at undre sig over, at hr. Axel Kristensen ikke forstår, at støjgenerne ikke vil blive værre i de omtalte bygninger; det er heller ikke noget, jeg skal gøre mig klog på, det er, hvad de teknikere, der har forstand på disse ting, hævder. Nu er det jo ikke sådan, at den parallelbane, der er tale om, skal bygges nærmere ind på St. Magleby; det, man skal foretage i St. Magleby, er at sikre, at indflyvning og udflyvning ikke giver gener for de beboere, der bor i de pågældende områder.

Det er klart, som jeg sagde før, at alle muligheder vil blive undersøgt, men jeg kan ikke på forhånd give noget tilsagn om, at man vil vælge en løsning, som bliver meget, meget dyrere end den, man kan få ved at gribe ind. Det må til syvende og sidst være afgørende, hvad det koster, og det må til syvende og sidst være folketinget, der må

tage stilling til, om det vil ofre så mange penge ekstra for at undgå at ekspropriere nogle ældre ejendomme. Jeg gør opmærksom på, at vi har jo mange steder den situation, at vi ikke alene må ekspropriere ældre ejendomme, men må ekspropriere forholdsvis nye ejendomme for vejanlæg og meget andet, som skal tjene samfundet. Derfor må disse hensyn afvejes over for hinanden, når vi kommer så langt, at vi skal tage stilling.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Aksel Larsen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Har SAS gennem den svenske handels- og arbejdsorganisation tilsluttet sig Sveriges Arbejdsgiverforening, og i bekræftende fald: hvad er begrundelsen herfor?“

Aksel Larsen: Da jeg så i dagspressen, at SAS skulle være blevet medlem af Sveriges Arbejdsgiverforening, stillede jeg mig i begyndelsen meget tvivlende, for jeg anså det for i enhver henseende urimeligt, at et koncessioneret selskab, hvori de tre skandinaviske lande er direkte finansielt interesseret, skulle være tilsluttet en arbejds-giverforening. Jeg måtte også anse det for usandsynligt, at et selskab, der dækker tre lande, der ganske vist har et ret nært samarbejde, men som dog er selvstændige lande, skulle være medlem af en arbejds-giverforening i ét af disse lande, sådan at hele selskabet og alle dets ansatte kom ind under Sveriges Arbejdsgiverforenings jurisdiktion. Jeg må imidlertid anse meddelelsen for bekræftet, så første del af mit spørgsmål, der drejer sig om at få verificeret pressens oplysninger, kan betragtes som bortfaldet.

Men så meget mere må jeg accentuere anden del af spørgsmålet: hvad i alverden er begrundelsen for, at man har tilladt SAS at indmelde sig i Sveriges Arbejdsgiverforening?

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): I anledning af hr. Aksel Larsens spørgsmål kan jeg oplyse, at SAS gennem sine regioner i Danmark, Norge og Sverige er tilsluttet de tre landes arbejds-giverforeninger på samme måde, som SASs funktionærer og arbejdere ved regionerne er tilsluttet de centrale faglige organisationer.